

Arrest

nr. 106 543 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 53 570 van 21 december 2010 omdat (i) ze niet aantonen dat ze niet onder de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten vallen, (ii) ze ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over het lidmaatschap van de

ex-man van verzoekster bij 'Jamat-Ut-Dawa' en (iii) hun beweerde reisweg ongeloofwaardig werd bevonden.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van hun tweede en huidige asielaanvraag beperken verzoekers zich ertoe te volharden in het relaas van hun eerste aanvraag, verklaren zij dat verzoeker werd aangeklaagd door de ex-man van verzoekster en leggen zij ter staving van hun verklaringen juridische stukken neer.

In de bestreden beslissingen wordt echter geen geloof gehecht aan deze aanklacht omdat verzoekers kennis van de aanklacht tegen hem uiterst beperkt is en omdat de neergelegde juridische stukken behept zijn met een aantal onregelmatigheden waardoor deze niet authentiek blijken.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Het is immers niet ernstig te noemen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale toelichting van de door hem neergelegde documenten. Verzoeker kan geen aannemelijke verklaring geven voor zijn onwetendheid in zijn eigen gerechtszaak waarvoor geen doorgedreven juridische scholing noodzakelijk is. Stellen dat zijn moeder ongeletterd is en hij daarenboven niet verantwoordelijk is voor de ingediende klacht, neemt de Raad niet aan. Immers, indien verzoeker verklaart vervolgd te worden door de ex-man van zijn echtgenote (verzoekster) en zij hiervoor bescherming behoeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk naar voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij zich beperkt tot het neerleggen van een aantal juridische documenten, geen minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen.

Verder beperken verzoekers zich ertoe kritiek te uiten over de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen, de totstandkoming van het antwoorddocument van Cedoca en de volledigheid van de Subject Related Briefing waarmee zij niet vermogen de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Zij verwijzen hierbij naar een artikel van "La Dernière Heure" volgens hetwelk België zich op de 22ste plaats bevindt van de landen wat corruptie betreft. Het feit dat het antwoorddocument (PK2013-001w, d.d. 19 februari 2013) en de Subject Related Briefing ("Pakistan. Corruptie en documentenfraude", d.d. 9 maart 2012) door de diensten van de commissaris-generaal werden opgesteld, kan geenszins deze documenten objectieve waarde ontfangen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, de commissaris-generaal de instantie bij uitstek is die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Voorts is het niet zo dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt. De informatie van Cedoca is eenduidig, bevindt zich in het administratieve dossier en werd geput uit een onafhankelijke bron, met name een Pakistaanse vertrouwensadvocaat, wiens professionaliteit door de Belgische ambassade in Islamabad wordt onderschreven en die ook advies levert aan een andere Europese asielinstantie. De resultaten van het onderzoek duiden op de valsheid van de documenten in kwestie. De analyse van de door verzoekers neergelegde juridische stukken geeft duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Indien verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten dan kunnen zij niet volstaan met blote beweringen,

maar moeten zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de analyse (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005). Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Pakistan zeer veel vervalste documenten circuleren. De commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat deze documenten geen enkele bewijskracht hebben. Verzoekers brengen geen documentatie aan die de informatie van de commissaris-generaal weerlegt of de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissingen ontkracht.

De medische en psychologische attesten neergelegd door verzoekers vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen gedaan in 's Raads arrest nr. 53 570 van 21 december 2010. Deze geven immers geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers hun asielrelaas.

Waar verzoekers verwijzen naar de brief van het BCHV, oordeelt de Raad dat deze brief niet kan beschouwd worden als een advies dat door het UNHCR in overeenstemming met artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal ingediend wordt vermits niet blijkt dat dit advies uitgaat van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen zoals bepaald in artikel 57/23bis. Derhalve dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te motiveren waarom hij niet verder ingaat op dit advies.

De Raad herhaalt dat zijn bevoegdheid in deze beperkt is tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De filiatie die de ex-man met de kinderen heeft, doet aan voorgaande geen afbreuk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers nog steeds geen zicht bieden op hoe het eerste huwelijk van verzoekster werd beëindigd en tonen ze evenmin aan of het hoederecht van de kinderen al dan niet aan verzoekster werd toegewezen.

De verwijzing naar algemene rapporten aangaande de algemene praktijk van eremoord in Pakistan waarvan vrouwen het slachtoffer zijn, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat. Verzoekers kunnen deze onveilige situatie vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 53 570 van 21 december 2010 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De huidige asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2013, vragen verzoekende partijen uitstel in hun zaak omdat nieuwe documenten, met name bewijzen waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct is, onderweg zijn vanuit hun land van herkomst. Zij vervolgen dat een aantal dingen verder moeten onderzocht worden aangezien het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zo moeilijk moet zijn om na te gaan of er al dan niet een zaak aanhangig is tegen eerste verzoekende partij.

Op de vraag waarom de stukken die onderweg zijn uit het thuisland niet eerder werden ingediend vermits zij in 2009 in België een eerste asielaanvraag indienden verklaren verzoekende partijen dat er een bevel werd uitgevaardigd tegen eerste verzoekende partij in 2011 en zij de bewijzen hiervan slechts hebben opgevraagd een paar maanden geleden toen hun tweede asielaanvraag werd afgewezen.

1.4.2.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust. Het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoekende partijen op te vullen en om *in casu* zelf na te gaan of er een zaak aanhangig is tegen verzoeker. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet in staat is een minimale toelichting te geven van de door hem neergelegde documenten ter staving van de beweerde aanklacht, met name de quasi twee identieke versies van een ‘form of order sheet’ uitgegeven door de ‘Judicial Magistrate’ te Swabi. Zo meende verzoeker verkeerdelijk dat dit een aanhoudingsbevel betrof uitgaande van de ‘High Court’ te Swabi en wist hij niets over de weg die zijn aanklacht heeft afgelegd, noch over de huidige stand van zaken van de aanklacht tegen hem. Ook kon verzoeker niet aangeven wanneer precies de klacht tegen hem werd ingediend en wist hij niet onder welke artikels van de Pakistaanse strafwet hij werd aangeklaagd. Verzoeker kan geen aannemelijke verklaring geven voor zijn

onwetendheid in zijn eigen gerechtszaak waarvoor geen doorgedreven juridische scholing noodzakelijk is. Stellen dat zijn moeder ongeletterd is en hij daarenboven niet verantwoordelijk is voor de ingediende klacht, neemt de Raad niet aan. Immers, indien verzoeker verklaart vervolgd te worden door de ex-man van zijn echtgenote (verzoekster) en zij hiervoor bescherming behoeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk naar voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij zich beperkt tot het neerleggen van een aantal juridische documenten, geen minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen. Bovendien blijken de juridische stukken van de rechtszaak behept te zijn met een aantal onregelmatigheden.

Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Pakistan zeer veel vervalste documenten circuleren (zie SRB "Pakistan – Corruptie en documentenfraude" d.d. 9 maart 2012), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partijen neergelegde 'form of order sheet'.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerdde aanklacht tegen verzoeker door de ex-man van zijn echtgenote (verzoekster) en de bijhorende beweerdde gevolgen.

Verder beperken verzoekers zich ertoe kritiek te uiten over de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen waarmee zij niet vermogen de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Het feit dat het antwoorddocument (PK2013-001w, d.d. 19 februari 2013) en de Subject Related Briefing ("Pakistan. Corruptie en documentenfraude", d.d. 9 maart 2012) door de diensten van de commissaris-generaal werden opgesteld, kan geenszins deze documenten objectieve waarde onzeggen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, de commissaris-generaal de instantie bij uitstek is die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Voorts is het niet zo dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt. De informatie van Cedoca is eenduidig, bevindt zich in het administratieve dossier en werd geput uit een onafhankelijke bron, met name een Pakistaanse vertrouwensadvocaat, wiens professionaliteit door de Belgische ambassade in Islamabad wordt onderschreven en die ook advies levert aan een andere Europese asielinstantie. De resultaten van het onderzoek duiden op de valsheid van de documenten in kwestie. De analyse van de door verzoekers neergelegde juridische stukken geeft duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Indien verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten dan kunnen zij niet volstaan met blote beweringen, maar moeten zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de analyse (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005).

De overige documenten voorgelegd door verzoekende partijen vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. De huwelijksakte van het eerste huwelijk van verzoekster en de geboorteaktes van de kinderen die voortspuiten uit dit eerste huwelijk, tonen aan dat verzoekster reeds was gehuwd en zij kinderen heeft met een andere man – wat overigens niet betwist wordt – doch tonen de beweerdde vrees ten overstaan van haar ex-man niet aan. De identiteitskaart van verzoekers tonen enkel hun identiteit aan, wat *in casu* evenmin betwist wordt. Wat betreft de brief van het BCHV, oordeelt de Raad dat deze brief niet kan beschouwd worden als een advies dat door het UNHCR in overeenstemming met artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal ingediend wordt vermits niet blijkt dat dit advies uitgaat van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen zoals bepaald in artikel 57/23bis. Derhalve dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te motiveren waarom hij niet verder ingaat op dit advies. De Raad herhaalt dat zijn bevoegdheid in deze beperkt is tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De medische en psychologische attesten neergelegd door verzoekers vermogen evenmin afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Deze geven immers geen uitsluit over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers hun asielrelaas.

De verwijzing naar algemene rapporten aangaande de algemene praktijk van eremoord in Pakistan waarvan vrouwen het slachtoffer zijn, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van

herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS